

РЕШЕНИЕ

№ 399

гр. Кюстендил, 18.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, III СЪСТАВ, в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Росица Б. Савова

Членове: Татяна Хр. Костадинова
 Елисавета Г. Деянчева

при участието на секретаря Любка Евг. Николова
като разгледа докладваното от Елисавета Г. Деянчева Въззивно гражданско дело № 20231500500490 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по постъпила въззивна жалба от М. К. А., ЕГН *****, чрез адв. Ю. А. от САК, насочена против Решение на Районен съд - Дупница (ДРС), постановено по гр.д. №868 от описа на съда за 2023 г. в частта, в която жалбоподателят е бил осъден на основание чл. 143 ал.2 от СК да заплаща на своите деца М. М. А. и Н. М. А., чрез тяхната майка Д. С. Н., месечна издръжка в размер на 400 лв. за всяко от тях, считано от 23.05.2023 г.

В жалбата се сочи, че неправилно съдът е определил издръжка в размер на по 400 лв. за всяко едно от децата, интерпретирайки неправилно събраните по делото доказателства, заради което приел, че получаваното от жалбоподателя трудово възнаграждение в размер на около 8000 лв. месечно, без да вземе предвид обстоятелството, че то не е едно и също всеки месец. Спецификата на работата му била свързана с възлагане на работа съобразно броя повиквания, които месечно били различни на брой, поради което и възнаграждението му било различно. Освен това сравнително високото за България възнаграждение, било ниско за Швейцария, като наред с това жалбоподателят носел и бремето на значителни разноси, чиито минимален размер бил около 1500 франка наем за жилище и режимни разноси, 500 франка - храна, 500 франка - лизинг на колата, с която работел и други разходи, които значително намалявали дохода му.

С оглед изложеното и след приспадане на разходите за задоволяване на собствените си екзистенциални нужди, доходът на ответника бил съпоставим с дохода на ищцата.

Сочи в този смисъл, че възможностите на ответника да дава издръжка е предпоставка, която касае не само размера на издръжката, съгласно чл. 142, ал. 1 СК, но и основаниято на иска - арг. от чл. 140, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 СК и т. IV от ППВС 5-70 г. Родителят дължи издръжка, ако след задоволяване на собствените си

екзистенциални нужди може да отдели средства и за издръжка на своето дете или деца, като в противен случай същите могат да търсят издръжка от лица от друг ред, от които ще могат да получат и по-реални издръжки от тези, които пряко сили биха били отделени от екзистенц-минимума на самия родител (цитира в този смисъл и теорията - Н., Л., "Семейно право на РБ", стр. 490, изд. 1994 г.).

Наред с горното в първоинстанционното решение останали необсъдени самостоятелно и заедно с другите обстоятелства по делото доказателствата относно размера на месечното възнаграждение на ищцата-въззиваема. Тя работела и имало нови обстоятелства относно размера на месечното ѝ възнаграждение за по-добра длъжност със значителна заплата, което съответно рефлектирало и върху съотношението на разпределението на издръжката между родителите.

Неправилно били оценени и нуждите на децата, с които се мотивирала необходимостта от по-висока издръжка, като същевременно определеният размер бил завишен и несъответстващ на потребностите им.

В рамките на първоинстанционното производство останало недоказано обстоятелството относно здравословните им нужди, като от приложената медицинска документация се установявали само подозрения за имунен дефицит, но не и диагноза за това, като предписаното лечение по-скоро носело препоръчителен, профилактичен характер, но не и задължителен такъв. Поради това е и изразено мнение, че децата имат завишени нужди в сравнение с другите си връстници, а по-скоро боледували с нормална за тяхната възраст честота, което по-никакъв начин не обуславяло по-висок размер на издръжката.

Извън изложеното, в обжалваното решение съдът не обсъдил в достатъчна степен твърденията за заплащане на издръжка в процесния период, което би намалило размера на така присъдената издръжка.

Поради изложеното се иска да бъде отменено обжалваното решение и да бъде постановено друго такова, с което да бъде присъдена издръжка в размер на по 300 лв. за децата М. М. А. и Н. М. А..

Претендират се направените съдебни разноски.

Поддържат се доказателствени искания.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от Д. С. Н., ЕГН *****, в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетните ѝ деца М. М. А., ЕГН ***** и Н. М. А., ЕГН*****, всички с настоящ адрес гр. София, ж.к. „***“, бл. 518, вх. Г, ет. 8, ап. 125, със съдебен адресат: адвокат М. Т., с адрес на адвокатска кантора: гр. Дупница, ул. „***“ № 2, ет. 2, в който се застъпва становище за нейната неоснователност.

Поддържа се, че съдът правилно е приложил материалния закон и е постановил обосновано решение, приемайки, че претенцията е основателна и доказана както по основание, така и по размер. То било основано изцяло на събраните по делото писмени и гласни доказателства, имащи значение за решаване на правния спор.

В хода на производството пред първата инстанция ответникът не поддържал твърдения, че получава възнаграждение в друг, различен от възприетия размер на дохода си. Именно този месечен доход бил посочен в приетите и неоспорени от него писмени доказателства, изхождащи и създадени от самия него, чието авторство и съдържание също не било оспорвано.

С въззивната жалба било поддържано твърдение, че издръжката не е съобразена

с възможностите на ответника да я плаща, тъй като съдът не е отчетел високия стандарт на живот в Конфедерация Швейцария и съответно „бремето на значителните разноси“, които той заплаща за жилището си и колата, с която работи, като подобни възражения през първостепенния съд не били правени, нито били представени доказателства, които да ги подкрепят.

Сочи се още, че по време на разглеждане на делото пред ДРС и до неговото приключване, майката на децата не е получавала трудово възнаграждение, т.к. била безработна, но понастоящем тя имала сключен трудов договор за изпитване, който можело да не бъде трансформиран в постоянен от работодателя.

Заради работата си в гр. София майката и децата живели на квартира на свободен наем в същия град, където били записани и учили в 1-ви клас, редовно обучение в 97 СУ „Братя Миладинови“. Разходите по издръжката им били значителни с оглед и потребностите им за учебни пособия и посещаване на платени уроци по английски език, провеждани в учебното заведение. Разходите за месечен наем на жилището били в размер на 900 лева месечно, без в тази сума да са включени и режийните такива за ел. енергия, ТЕЦ и вода. Платените уроци по английски език били в размер общо на 110 лв. месечно за двете деца. Това обучение било задължително през цялата учебна година и не можело да им бъде спестено. Този разход не включвал и стойността на заплатените учебници по този език, които били в размер на 120 лв. общо за двете деца. Разходите за учебни пособия за училище, и дрехи и обувки за есенно-зимния сезон на децата в периода: 18.08.23 г. - 12.09.23 г. били на стойност 1295,48 лв. Те обаче не изчерпвали и последващи такива.

Наред с горното, децата имали здравословни проблеми, за лечението на които също се налагало да се изразходват допълнителни средства, извън обичайните. В този смисъл по делото били събрани множество медицински документи, доказващи тежкото здравословно състояние на двете деца, полученото от тях имунно заболяване и хроничния му характер, изискващ постоянно медикаментозно лечение за поддържане на сринатия им имунитет. Всички тези доказателства били обсъдени обстойно и детайлно от съда, и били взети предвид при определяне размера на необходимата им сума за месечна издръжка.

Невярно било и твърдението за плащане на издръжка на децата след 23.05.2023 г. Всъщност постъпило едно плащане по банков път по сметката на майката за сумата от 600 лева през м. 09.2023 г.

Иска се поради изложеното въззивната жалба да е остави без уважение, като се потвърди атакуваното съдебно решение.

Претендира се присъждането на сторените деловодни разноси.

В съдебно заседание жалбата и отговорът се поддържат.

Настоящата съдебна инстанция споделя установената от първостепенния съд фактическа обстановка по правилата на чл. 272 от ГПК.

Действително събраните по делото доказателства налагат извод, че родители на ишците -М. М. А., ЕГН ***** и Н. М. А., ЕГН *****, са Д. Н. и М. А. – спр. Удостоверение за раждане, издадено въз основа на Акт за раждане № 0251/13.05.2016 г., както и Удостоверение за раждане, издадено въз основа на Акт за раждане № 0250/13.05.2016 г., от Столична община, район „Надежда“.

Не се спори между страните, че децата са посещавали Детска градина „Калина“ – гр. Дупница, а понастоящем са ученици в първи клас на 97 СОУ „Братя Миладинови“

гр. София, като посещават и допълнителни занимания по английски език, за което се заплаща такса от 105 лв. месечно.

Изяснено е още, че на децата е поставена диагноза „Имунен дефицит“, поради което са постъпвали на лечение в болница „Александровска“ пред 2022 г. – спр. л. 5-8 от делото. В тази връзка са им изписвани и лекарства, за което са представени и рецепти – на л. 11-12.

В хода на производството се установи, че родителите сав активна трудоспособна възраст, няма данни за установени техни хронични заболявания, както и за налични задължения към други низходящи.

Ангажирани са доказателства пред въззивната инстанция, че понастоящем майката не работи по трудово правоотношение, които следва да бъдат ценени при условията на чл. 235 от ГПК.

Досежно доходите на бащата са събрани писмени доказателства, които установяват месечен доход, според представената данъчна справка за м. септември 2022 г., в размер на 4000 швейцарски франка. В т.см. не е спорно по делото, че ответникът пребивава преимуществено в Конфедерация Швейцария, а децата се отглеждат от майката в РБългария.

В хода на производството са събрани гласни доказателствени средства чрез разпита на свидетелите *** – дядо на г-жа Н., както и *** А. – баща на ответника.

Във въззивното производство са представени и нови доказателства досежно доходите и разходите на майката, както и такива за разходи на ответника.

Въз основа на горната фактическа установеност съдът достига до следните правни изводи:

В съответствие с правомощията си по чл.269 от ГПК съдът извърши служебно проверка на валидността на решението и прецени допустимостта му в атакуваната част, в резултат на която проверка намира, че **то е валидно** - постановено е от надлежен съдебен орган, функциониращ в надлежен състав в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано от съдебния състав, който го е постановил.

То е и допустимо.

По правилността на решението:

Охранявайки интересите на децата законодателят е въздигнал като основно задължение на родителите с нормата на чл. 125, ал.1 от СК грижата за тях, като е предвидил, че те са длъжни да се грижат за физическото, умственото, нравственото и социално им развитие, за тяхното образование, лични и имуществени интереси. Конкретно изражение на тази грижа е и даването на издръжка. Задължението за това, до навършване на пълнолетие, възниква за родителите с факта на раждането, като съгласно императивната разпоредба на чл. 143, ал.2 от СК, ги следва независимо дали са работоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си. Правото им да получат издръжка от своите родители е безусловно и за това е достатъчно наличието на качеството "ненавършило пълнолетие дете". Определяйки размера ѝ съдът не е обвързан от максимални размери и с оглед на конкретните доказателства по всяко дело за издръжка може да я определи в интерес на детето и съобразно доходите на родителя - спр. чл. 142, ал. 1 СК, но не може да бъде по-малък от минимума, предвиден в нормата на чл. 142 ал. 2 от СК, т.е една четвърт от размера на минималната работна заплата.

Наред с това родителската отговорност за издръжката не отпада в факта на раздялата между родителите.

Установено е в случая, че децата не са навършили пълнолетие, че са ученици в първи клас, както и че имат хронични състояния с определени диагнози „Имунен дефицит“, които налагат повече разходи за профилактика, както и спазване на специфичен хранителен режим, поради което споделим е изводът, че издръжката им възлиза приблизително на по около 650 лв. за всяко от тях. Посоченият общ размер на необходимата издръжка следва да бъде разпределен между двамата родители, съобразно критериите на чл. 143, ал. 1 СК, заради което ответникът дължи заплащането на издръжка за децата си в размер на по **400,00** лв. за всяко от тях, най-малкото и защото при равни други условия той разполага с по-големи възможности да участва в издръжката им от тези на майката, която понастоящем не реализира доходи от трудова дейност. Остатъкът, въпреки това, следва да се поеме от нея, доколкото и тя полага и непосредствените грижи за отглеждането и възпитанието на детето.

Разходите на родителите за личната им издръжка не следва да бъдат анализирани детайлно, вкл. и тезата на ответника, че неговите разходи са по-високи, заради високия стандарт на живот в страната, в която се е установил да живее, доколкото не могат да се възприемат като основателен довод за редуциране размера на присъдената от първата инстанция издръжка, т.к. нуждите на децата, както вече се посочи, са с приоритет. В този аспект действително възможностите на родителите са обстоятелство, което пряко се отразява на плащането на издръжка, но наличните данни, че бащата реализира висок месечен доход, не се опровергават. Твърдението, че тези му доходи не са с постоянен характер, е изолирано и неподкрепено от доказателствата по делото, по дори и да се приеме, че това е така, както и че са му нужни около 1500 франка месечно за покриване на жизнените му нужди, възможността му да заплаща издръжка за децата си в общ размер от 800 лв., не би била компрометирана. Въпреки наличните доказателства за неговите разходи, следва да се ценят и тези, които майката безусловно следва да извършва - освен за себе си, така и за децата, вкл. за заплащането на наем на жилище в гр. София, където междувременно са се установили и където те учат.

Още повече, че според чл. 27 от Конвенцията за правата на детето, приета от ОС на ООН на 20.11.1989 г. Ратифицирана с решение на ВНС от 11.04.1991 г. - ДВ, бр. 32 от 23.04.1991 г. в сила от 3.07.1991 г., на всяко дете се признава правото на жизнен стандарт, съответстващ на нуждите на неговото физическо, умствено, духовно, морално и социално развитие, а родителите имат първостепенна отговорност в рамките на своите способности и финансови възможности условията за живот, необходими за развитието му. Именно, за да бъде запазен стандартът на живот, осигуряван на децата при съвместното съжителство на родителите им, по-голямата част от нужните им средства за издръжка следва да бъдат осигурени от бащата, чиито финансови възможности, квалификация и трудова реализация, очевидно позволяват това.

В същото време, само след няколко дни минималната работна заплата за страната ще бъде 933 лв. – спр. ПМС № 193/12.10.2023 г., респ. минималната издръжка за едно дете, с оглед императива на чл. 142 ал. 2 от СК, ще бъде 233,25 лв., считано от 01.01.2024 г. Освен това, според официалните статистически данни, изнесени от НСИ, през третото тримесечие на 2023 г. разходите средно на едно лице в домакинство са в размер на 2713,86 лева, от които, като се приспаднат средства за алкохолни и тютюневи изделия, съобщения, данъци, осигуровки, регулярни трансфери към други домакинства и изплатени дългове, влог и платени заеми, които определено не са относими към издръжката на едно дете, може да се направи извод, че реалната

издръжка на едно дете през един месец от това тримесечие, без значение на възрастта му, е в размер на 647,83 лева /2713,86 – 770,37 лева = 1943,49 лева: 3 = 647,83 лева/. Именно този социален минимум следва да бъде гарантиран от родителите им, въпреки собствените им базови разходи, т.к. установените им възможности позволяват това. В тази насока следва да вземат предвид и вече обсъдените специфични нужди на децата, необходимостта от облекло, специфична храна, средствата за допълнителни обучения по чужд език, средства за забавления и отдиш, както и за задоволяване на ежедневните им потребности, респ. средствата, необходими за гарантиране на нормален живот, могат да покрити само с участието и на техния баща, който без особени затруднения би могъл да заплаща сума от 400 лв. за всяко от децата, още повече, че не бяха установени негови задължения към други низходящи.

До същия краен извод е достигнал и първостепенният съд, заради което атакуваният съдебен акт следва да бъде потвърден в атакуваната част като правилен.

По разноските:

Предвид изхода на спора в настоящата инстанция следва да бъдат присъдени сторените разноски само на ответника по жалбата – арг. от разп. на чл. 78, ал. 3 ГПК. Доказателства за сторени такива са ангажирани на л. 44 от делото в размер на 700 лв. и тази сума ще бъде възложена в тежест на жалбоподателя.

По обжалваемостта:

Решението не подлежи на касационно обжалване с оглед указанията на чл. 280, ал. 3, т. 2 от ГПК.

Воден от горното и на основание чл. 272 от ГПК, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение на Районен съд - Дупница (ДРС), постановено по гр.д. №868 от описа на съда за 2023 г. в частта, в която жалбоподателят М. К. А., ЕГН *****, е бил осъден на основание чл. 143 ал.2 от СК да заплаща на своите деца М. М. А. и Н. М. А., чрез тяхната майка Д. С. Н., месечна издръжка в размер на 400 лв. за всяко от тях, считано от 23.05.2023 г.

ОСЪЖДА М. К. А., ЕГН *****, с адрес гр. Дупница, ул. „***“ № 29, да заплати на М. М. А. с ЕГН ***** и Н. М. А., с ЕГН *****, действащи чрез тяхната майка Д. С. Н., с ЕГН *****, тримата с адрес гр. Дупница, ул. „***“ № 46, сумата в размер на **700,00** лв. (седемстотин лева и нула стотинки), представляваща разноски пред въззивната инстанция за платено възнаграждение на един адвокат.

В останалата му част решението не е било обжалвано и е влязло в сила.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване - арг. от разп. на чл. 280, ал. 3, т. 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____